07/09/2020

Јерej Игор Балабан: Чинимо дјела достојна љубави, да би били истински синови и кћери Божији

У недјељу, 6. августа 2020. године, одслужена је Света литургија којом је началствовао јерej Игор Балабан парох цетињски а саслуживали су протојереји-ставрофори Драган Митровић и Далибор Милаковић, као и протојереји Мирчета Шљиванчанин, Бранко Вујачић и протођакон Владимир Јарамаз.

Сабранима се надахнутим пастирским словом обратио началствујући јерej Игор Балабан тумачењем прочитаног зачала из Јеванђеља, односно приче о злим виноградарима. Наиме, парабола о злим виноградарима је пророчка прича чији је циљ да позове на одговорност Израиљ, изабрани народ, који у више наврата не препознаје Божије дјеловање и чак се непријатељски односи према њему. Ово је прича о људском насиљу и о Божијем настојању да заштити свој народ, да га избави са лошег и изведе на прави пут. Ово је

такође прича о Божијем посљедњем и одлучујућем дјелу: послању Сина у свијет. Ово послање маркира суштински преокрет у историји спасења: виноград се предаје новим виноградарима. Истовремено се новим виноградарима предаје и нова одговорност. У којој мјери ће бити одговорни према ономе што је од других узето, а њима предато? Ово је прича о онима који нису били достојни насљеђа, али истовремено и упозорење онима који су нови посленици.

Он је даље појаснио на кога тачно Господ мисли када говори о слугама које упозоравају немарне виноградаре, које они потом стављаху на разне муке и разне неправде, будући да је, како отац Игор наводи, тако у ствари увијек свијет кажњавао све оне које проповиједају свијету Божију истину и правду:

,,На кога то Господ мисли кад каже да је послао слуге своје које избише, камењем засуше, побише? Господ мисли на све оне људе Божије које слао роду људском и народима кроз вјекове, кроз историју. Међутим, треба да знамо да свако ко је корз вријеме, кроз вјекове, кроз људску историју проповиједао Божију истини и правду, према њему је поступано неправедно. И тај је страдао од људи и од овога свијета. Одувијек је било тако.”
Отац Игор је у наставку свог пастирског обраћања нагласио да је пад свакога од нас неминован, без обзира на поријекло, образовање, сталеж и власт коју имамо у овом свијету, ако попут ових злих виноградара из приче помислимо да је све што на овом свијету постоји наше и да имамо право да га отмемо и украдемо од свих осталих, нарочито светих Божијих људи:

,,Ако помислимо иједнога трена, као што су неки скоро помислили, да су они ти који су газде и домаћини овога свијета и свега што на њему постоји и свакога од нас појединачно, а не Бог. Није важно да ли је неко мали или велики, има власт или не, за све је једнако, ако помислимо да смо власници свега што имамо и да смо ми они који можемо да располажемо како ми хоћемо и како нам на ум падне, онда нас стиже ово што нам је Господ рекао, и то ће бити наша пропаст. Јер сваки гријех који учинимо, ма колико год то тешко звучало, али, сурова је то истина, сваки учињени гријех свакога дана је један нови камен бачен на Господа, сваки гријех који учинимо је један ударац чекићем у клинове Господа који је разапет на крсту. Господ је дошао у овај свијет у овај виноград, да као син Бога Оца побере плодове, а ми смо га смрћу погубили”, бесједио је началствујући свештеник Балабан.

Јерej Игор је на самом крају свог пастирског обраћања нагласио да је највећа трагедија људска упорност у злу, истрајност у непокајању, будући да тада, по Његовим ријечима, не можемо задобити усиновљење ради којег је Бог и дошао у овај свијет и постао један од нас. Ако смо упорни у Божијим дјелима, подсјећа отац Игор, онда нас Господ и поред своје неизрециве љубави не може усиновити јер ми то својим дјелима и животом одбијамо:

,,Нека Господ не дозволи, да ми у својим животима будемо, они који својим гријесима растјерујемо Божије људе и слуге. Бог је дошао у овај свијет да нам дарује усиновљење, да нас усинови, али, сигурно неће то учинити ако се одрекнемо Сина Његовог и ако Његову дјецу, а то је сав род људски, мрзимо, убијамо, прогонимо, ако крадемо од Његове дјеце. Ако та и таква безакоња чинимо онда нас Бог неће усиновити, не зато што не би хтио у својој великој љубави. Него управо зато што ми то својим животом и дјелима одбијамо.’

Пазимо себе, пазимо друге, старајмо се добро о свијету, пазимо да добри се плодови узнесу и принесу у нашим душама, његујући свако добро дјело, врлину, чинећи на сваком мјесту и сваком тренутку добро дјело, онда ћемо постати истински синови и кћери Божије”, закључио је јерej Игор Балабан.

Борис Мусић

TAKE

mitropolija.com